

עומדים (מימין): ד"ר פיניו, פרופ' חלק ופרופ' שרים; יושבות: ד"ר פרילוס וד"ר חולפיש. "זה מגם מולד אצלנו, הישראלים. עוזבים לחו"ל ותמיד מסתכלים לאחור על הבית"

בכל זאת חזרנו, למרות הכל

פרופ' מוטי חלק ויתר על מאות אלפי שקלים בארה"ב • ד"ר אסנת וולפיש השאירה את בעלה במקדוניה • פרופ' אלון שרים וד"ר עינת פרילוס ויתרו על חלום קנדה • מה גרם לשבעה רופאים ישראלים בכירים לעזוב משרות מפנקות בחו"ל, עם משכורות עתק, אתגר מקצועי וסביבת עבודה קורצת - ולחזור למחלקת הנשים בבית החולים "הלל יפה"?

ערו נבון
צילומים: יהושע יוסף

ואל הרגשות ברידות, היותה לא עברה טובה והכנסה מעולה. אבל בכל זאת הרגשתי שששתי חסר לי. זה לא היה הבית שלי. זה לא הלב שלי והרגש הנדול והסיפוק המקצועי שיש לי בארץ. ועל הדברים האלה לא יכולתי לומר: אני רוצה להגשים את עצמי בארץ שלי, לירד המשפחה שלי, החברים שלי, הנופים שלי. "הרגשתי שאני חייב להעניק את היריע שלי כאן. לתרום ולפתח את הרפואה הציבורית בישראל. זה בער בכל עצמותי וביכולת שלי כמאור צעיר רציני להיות רופא. עוד בימי התמכון רצתי להתגבר במר"א, בצבא הייתי חובש רכבי וקצין חובשים בנג' לני, ואחרי הצבא למדתי רפואה. תמיד ידעתי שזה בנפשי לעשות את מה שאני הכי טוב בו במדינה שלי.

פירסם אינספור מחקרים וצבר מוניטין רב בתחום "אני, כנענח מולקת, מרוויח בארץ בין 35 אלף ל-40 אלף שקלים בחודש, כולל תורגומות. הבסיס הוא רק 11 אלף שקלים. בחישוב שנתי, אנתנו מדי ביום על 130 אלף דולר בבית החולים שעברתי בו בדרטוויד הרוחני יותר מ-300 אלף דולר בשנה, ויש גם כאלה שמגניעים שם לתצי' מיליון דולר. בארץ אני לא מתעסק בקליניקה פרטית, ומחויב רק לעבודה ציבורית בבית החולים. זה הברז ניכר ומשמעותי".

פרופ' חלק, אב לשלושה, התחיל את דרכו המ קצועית בבית החולים ברמל בחיפה. משם יצא ל-Fellowship התמחות על הרגישות שלו בארה"ב בתחילת שנות ה-90. ב-40 קיבל את הפרופסור, כ-10 שנים לאחר מכן.

על הישראליות ועל ההגשמה העצמית, ולא עזבתי אותם. הצעתי להם חבילה מקצועית מוכרת, והצי' לחתי' להחזיר אותם הביתה".

מפנקות, משכורות של מאות אלפי דולרים בשנה וסביבת עבודה נוחה וקורצת, כהילת מקצועית מוכרת, והצי' השאירו מאחור את בני הוגו - ושבנו הביתה. "זה פגם טיול אצלנו, הישראלים", מסביר פרופ' מוטי חלק (57), מנהל המחלקה, ששוב ג'וב נחשק בארה"ב. "לאיטלקים, למשל, לא מוזי כשהם עוזבים את איטליה לטובת קריירה בארה"ב. רק אצלנו מסת' כלים כל הזמן לאחור, על הבית, ומרגישים שהתמננו משהו שזה המסקם שבו אנתנו צריכים להיות, חייבים להיות. למרות הבעיות הקשות ברפואה הציבורית, והפרטית מרחשית כולה בתוך בית החולים, ואין לך צורך לפתוח קליניקה פרטית מילה. והתנגול בסוף החודש בנחה באופן משמעותי".

ד"ר אסנת וולפיש מנסה להתחרות את המעשה. היא חזרה לפני פחות מחודשים ממקדוניה עם שלושת הילדים, ובעלה, גם הוא רופא בכיר, נשאר שם כדי להמ' שיר בעבודתו כמנהל מערך ניתוחי הלב. פעם בשלושה שבועות הם נפגשים בארץ, אבל הגענועים קשים משנאו. "עצוב לי שאנתנו כאן והוא שם. אני נורא מתגעגעת אליו".

אסנת (41) יכולה להתגנב בזה שהיא לא לבנה במחלקת הנשים והולדות בבית החולים הלל יפה בחודשה שיה לא מעט שותפים לדרך. מתוך 19 הרופאים הבכירים שעובדים במחלקה, שבעה וחצי לישראל אחי' שנים שבעולות בחו"ל. זה עובד משרות

מרופ' משנה פאינו וד"ר בלוטסקי. מנהל המחלקה מכרז בגאווה: "הטובים ביותר נמצאים כאן"

קובלתי החלטת שאני חוזר הביתה".
בבית החולים הלל יפה קלטו אותו בשמחה רבה, והוא שב לנהל את מחלקת נשים ויולדות. היה ברור שמשמיתו העיקרית היא להחזיר את המוחות הטובים, את הרופאים הבכירים, שיצאו כמוהו להתמחות על בחו"ל, ולא שבו לכאן. את אלה שנשאבו לכסף הגדול, לקידום המקצועי ולחיי הנוחות.
"ידעתי שאני חייב להביא לכאן את הרופאים הכי טובים. היה לי ברור שאני חייב להתאים להם תכילה שתשווה לפחות את המעמד ואת התפקיד שהם ערי שים בחו"ל. ידעתי שמבחינת התנאים הכלכליים אין לי כשורה עבורם, והעצוב מבחינתה זה עצוב שאני, בתור רופא ותיק, שמגדל כאן את הילדים והנכדים המקצועיים שלי, לא מצליח להשאיר אותם. הם ערי שים אצלי התמחות של שש שנים, ואם כמעט צוחקים לי בפנים כשאני מציע להם להישאר לעבוד איתי".
היחס לרופאה הצעירה בישראל מתסכל אותו. "אלה שיושבים על התקציבים בארצה, וגם אלה שמ עליהם, הייבנים להקטיב לרברים האלה. לא יעלה על הדעת שתגמול כל כך נמוך, הן מבחינת השכר והן מבחינת תנאי העבודה, ורופאים טובים מוצאים את עצמם בחוץ, ברטאה פרטית או בחו"ל, פשוט כי אין להם ברירה. הייבנים להתעשת ולשנות את המצב הזה. כסוף לא יהיה בכלל מי שידריך וכישר ווד חרש של רופאים, כי אלה שמיימים בודחים לשוק הפרטי".

"מכרו אותנו די בזול"

בזה אחר זה החלו רופאים ישראלים ברחבי הער לם לקבל מפרוים חלק שיחות טלפון ואיימיילים. את חלקם הוא בא לבקר באופן אישי בבתי החולים שבהם עבדו בחו"ל. אחת מהם הייתה ד"ר עינת פד שלום (46), שהייתה רופאה בכירה ביחידה להפריה חוץ-גופית בבית יפה.

"לפני חמש שנים מנהל היחידה שלי בבית החולים, ד"ר ארדיאן אלבונג, התחיל ללחוץ עלי לצאת לה תמחות על בחו"ל. הוא רצה שאתפחת, ושאוור לכאן עם אופקים חדשים. מאוד התלבטתי. יש לי ארבעה ילדים, בעלי זווה ניהול כאן חברה לכלי עבודה בוד צילחה רבה, ולא הייתי בטוחה שזה הריב נתכנס. אבל כסוף החלטנו שאנחנו נוסעים".

המשפחה נסעה למונטריאול שבקנדה, ועינת התני חילה שם את ההתמחות. ההתחלה לא הייתה פשוטה, וכללה לא מעט תסכולים. "בעלי לא עבר, והו שיגע אותה. הילדים היו אז בני שנתיים, 7, 10 ו-12, וזווה כל הזמן קיטר לי, מה, הפכתי לטנטן שניצל'ם! היה לו קשה לשבת בבית. למזלי אחרי חודש וחצי הוא מצא עבודה טובה בחברה לתכשירי שיער, והיום הוא כבר מנהל שם. אני השתלחתי מרר בעבודה הרפואית, וגיליתו עולם חדש. עם תנאים יוצאי דופן, אחרי ארבעה חודשים כבר הוציעו לי להישאר במי שרה מלאה בבית החולים כשאסיים את ההתמחות. "לא יכולתי להגיד לא להצעה. כוואת, בי-2010, אחרי שנתיים נסעה להתמחות, התחלתי לעבוד שם במי שרה מלאה. הרווחתי יותר מ-200 אלף דולר בשנה תמורת שמונה שעות ביום, מ-09:00 עד 17:00 אוד הצהריים. נהניתי מרובה שעות עם המשפחה. טיילנו המון, היו לנו סופי שבוע נפלאים. הרגשתי רופאה מסוכרת ומוערכת".

לפני כשנה וחצי התחילו הטלפונים מפרוים חלק. "הוא אמר לי, 'תחזרי', שלח איימיילים, לא יותר לי. כשהיה לו כנס בחו"ל, הוא בא למגוש אחי בבית החולים. היו לנו שיחות עמוקות וכנות. במשך חודש שים הייתי בקונפליקט גדול. מצד אחד, הרגשתי שאני ישראלית ושאיני לא רוצה להיקבר במונטריאול, וכן רוצה לתרום מהמדינה שלי ולגדל את ילדיי בישראלים. מצד שני, זה היה יותר גדול - על תנאים כלכליים נהדרים, על שעות נוחות, על כבינת עבודה מדהימה. מחשבתני גם, נו, ומה יהיה בארץ? אני אעבוד כמו משוגעת בבית החולים מבווק ערי ערב, ואו אצטרך

"זה מכאן", היא דופקת על החזה. "הלב הכריעי. עזוב, השאלה הזאת מעסיקה אותי מספיק".

"הרפלקס אמר לשוב הביתה"

ד"ר פוישלוס מתבוננת על פרופ' אלון שירי (47), מומחה לאולטרה-סאונד, ומפסירה: "נו, תסביר לוי. וישרים נוטל ממנה את מקל השלייחים ומספר איך לפני תשע שנים יצא גם הוא להתמחות על בבית חולים בקנדה, והיה שם שנתיים ונהנה מכל רגע, וכשחזרה התקשה למצוא כאן את הסיפוק המקצועי שחיפש.

"אני מאוד אוהב את העבודה באולטרה-סאונד, אבל מצאתי את עצמי עושה מיליון דברים שלא קשורים להתמחות הישירה שלי, כמו תרנויות בחודר לידה, דברים טכניים ובריאות. ממש לא נהניתי. יום אחד, בשנת 2007, פתחתי את האימייל וראיתי הודעה יוצאת דופן: מנהל המחלקה הגינקולוגית בבית החור לים שבו התמחתי במונטריאול כתב לי שהם מבקשים להגדיל את כוח האדם והציע לי לחזור הייתי כבר נשוי לרופאת שיניים ואבא לארבעה ילדים. השבתי לו שאני מצטער, אבל לא אויז שוב את המשפחה שלי.

"הוא לא יותר לחץ עלי שאבא להתרשמות, שאני להם הרצאה, ואו נשב להחליט. מאוד התלבטתי ולא ששתי לעשות את זה. אשתי התכננה אמרה לי: 'אתה תקופה מקצועית לא טובה, לך על זה'. אמרתי לו שאני מוכן לבוא להרצאה, אבל אני לא נשאר לעבוד שם. נסעתי, חזרתי, ואחרי חודש אני שומע דפיקות בדלת. שליח הביא לי מכתב עם הצעת עבודה רשי מית מבית החולים בקנדה.

"נהרמתי. הסתכלתי פעמיים, שלוש פעמים, ועוד פעם אחת כדי להיות בטוח. המשכורת - פי חמישה ממה שהרווחתי כאן. נתנו לי זמן למחקה, נתנו לי כמה זמן שאני רוצה לאולטרה-סאונד, את כל המכשירים והכי משובחים, שעות מעבדה, מה לא. הכל רק תבוא. אני קובע לעצמי את סדר היום שלי. חלום, לא".
נשמע חלום.
"לא, עור לא השתכנעתי. גלית אשתי אמרה לי: 'אוקסי, אם אתה כל כך לא רוצה, תכתוב להם שיפילו

ד"ר עינת פז-שלום: "אני שמחה שחזרתי הביתה, אבל גם הפסדתי לא מעט. מבינה איך ויתרתי על תנאים מעולים, ולמה אני מרוויחה כל כך מעט על כל כך הרבה עבודה. זה מכאן", היא דופקת על החזה. "הלב הכריעי"

ד"ר אסנת וולפיש, "היו לנו חיים מדהימים, מאוד נוחים, אבל הרגשתי שאני חייבת לחזור לישראל"

פרופ' מוסי חלק: "ידעתי שמבחינת התנאים הכלכליים אין לי בשורה עבורה. זה עצוב שאני מגדל כאן את הילדים והנכדים המקצועיים שלי, ולא מצליח להשאיר אותם. הם כמעט צוחקים לי בפנים כשאני מציע להם להישאר לעבוד איתי"

פרופ' אלון שרים: "היו לנו פחדים, איך נוותר על המשכורת, איך נסתדר? הבן הגדול רצה להרוג אותנו בהתחלה, אבל אין תחליף לחירות של הילדים כאן. בקנדה, כשהם רצו לקבוע עם חברים, האמא היתה אומרת 'דג, אני פותחת יומן'"

את הסכום, כתבתי להם. הם אמנם לא הסבילו, אבל מאוד הגרילו אותי, ואז כבר לא עמדתי בזה. אמנם היה מורכב להחזיר שוב את המשפחה - הילדים היו בני 3, 5, 10 ו-14 - אבל היתה תמיכה בבית למעבר. ביולי 2008 הם עברו למונטריאול, האישה גלית, רופאת שיניים במקצועה, לא עברה. פרופ' שרים עשה חיל: הוא מספר על סכומי כסף כמעט רמיזניים, קרוב ל-500 אלף דולר שהשתבר בשנה אחת. כמעט שני מיליון שקלים.

"זה עולם אחר. בקנדה אין רכב כזה רפואה פרטית, הם סוציאליסטים. אהה נכנס ב-08:00 בבוקר, יוצא ב-17:00. תבין, כשאתה עושה תורנות, או לידה אחת שאתה נמצא בה שעה 1,000 דולר נוספים במשכורת. עשית עשר כאלה בחודש! הוספת לחשבון הבנק שלך עוד 10,000 דולר.

"היה לי חוזה שלוש שנים. הילדים שלי היו מאושרים, צברו חברים קנדים, הרגשתי שאנחנו הולכים ונחיים קברים לכל דבר. לפני שנתיים הבן הגדול, שהיה בן 17, התחיל לצאת עם נערה קנדיה. פרטנו שם, מכל הבחינה."

ואז, כמו בספר שסיפוי יודע מראש, התקשר לקי נדה אחד החברים של שרים. "מוטי חלק מבקש לזכר איתך."

"דיברנו שעות", נזכר שרים. "הוא הסתער עלי ולא עזב. אמר לי את כל הדברים הנכונים, שאני ישראלי ושהמקום שלי בארץ, ושדוא מבטיח לתת לי מבחינה מקצועית לא פחות ואולי יותר ממה שיש לי בקנדה: להתמנות למנהל יחידת האולטרסאונד בהלל יפה. הקשבתי לו. הוא היה מאוד נחוש. התקשרתי לגלית. הרגשתי שהפילקס הראשוני שלנו אומר לחזור הביתה. "אחרי כך הופיעו הפחדים. איך נוותר על משכורת כזאת? איך נסתדר בארץ כלכלית? איך שוב נחליץ מקומו? גלית חשבה רגע ואמרה לי: 'טוב נחזור'. הבן הגדול שלנו רצה להרוג אותנו בהתחלה. הקטנים ודמו עם זה."

בחודשים הראשונים לא היה לו קל. "מצד אחד, האוטונומיה והחבילה המקצועית שפרופ' חלק נתן לי מאז התמייא לי וקסמו לי. מצד שני, ודגשתי שהווייתו על התנאים הכלכליים גדול מדי. לקח לי זמן עד שפתחתי כאן קליניקה פרטית. אני לא מתלונן. אני מרוויח יפה מאד, גר בבית צמוד סרקע במושב בשרון, אשתי חוזרת לעבוד ברופאת שיניים, ואנחנו מאושרים."

הילדים מרגישים בבית?

"אין תחליף לחירות שהילדים מרגישים כאן. כשהם חוזרים הביתה אחרי הלימודים, הם זורקים את התיק ומזרז את עולמם על אופניים ויוצאים לחבר או לחי ברה. בקנדה היו מקרים שהם היו רוצים לקבוע עם חברים, והאמא היתה אומרת 'דג, אני פותחת יומן'. אמיתי לנצח. הבן הגדול חזר לביתה י"א, עשה את הבגרותו כאן, והיום הוא עתוראי ומואשר."

זהו, הפעם אתם כאן ברי לחישראל?

"בסך הכל מאוד טוב לי, אם כי יש עדיין רגעים שאני מרגיש חצוי. ויתרתי על לא מעט. זה לא רק הכסף, אלא גם הדברים טכניים. המסאז'ים שמוקמים לרפואה בקנדה כמעט בלתי נתפסים. אתה יכול לבוא ולהגיד שאתה צריך עוד כסף למחוקר שאתה עורך, ובום, נתנים לך עוד 40 אלף דולר. מה זה לא קורה."

"הילדים צריכים להסתגל"

ד"ר אסנת וולפיש, רופאה בכירה ומומחית להי ריון בסיכון, שומעת את שרים ומחייכת. הסיפור שלו מוכר כל כך.

את בעלה, ד"ר סלים תג'ר (60), מומחה לניתוחי לב בבית החולים תל השומר, המבוגר ממנה ב-19 שנים, פגשה כשהיתה סטודנטית לרפואה באוניברסיטת בן גוריון. הוא היה המורה שלה. מאז הם יחד. וולפיש התמחתה בגניקולוגיה בבית החולים סורדי קה, ושם פגשה את פרופ' חלק, שהיה אז סגן מנהל בית

החולים. היא עברה עם המשפחה לאבן יהודה ומצאה עבודה ביחידה להריון בסיכון נבנה בהלל יפה. "הר" נשתי טוב מקצועית, אבל לפני ארבע שנים חשבתו שהגיע הזמן לעשות התמחות על בחו"ל. להתמקד צע, לפתוח עוד אופקים וחייות במקצוע שלי. יצאתי להתמחות על בטוונטו, וסיימתי אותה בתוך שנה."

ביוני 2010 קיבל בעלה, שגדל במקדונה ודובר את השפה, הצעה ממסגרת מקדונה להקים מערך חיש של ניתוחי חזה במדינה. "נסענו עם שלושת היל" דים לסקופיה, השכנו שנחזור לארץ בתוך שנה. אבל סליס התאהב במקום, הרגיש שהוא עושה משהו מאוד מיוחד. מעריצים אותו שם, הוא סלב. ברחובות יש שלישי חובות ענקים עם תמונתו שלו."

איך חייה לחיות שפ?

"היו לנו חיים מדהימים. מאוד נוחים. בילינו הרבה זמן יחד. הילדים למדו בבית ספר אמריקני, אני העביר רתי קורס בגניקולוגיה לרופאים המקומיים, וכן הר" צאות בנושא הריון בסיכון. אבל למעשה, לא ממש עברתי בתחום שלי, וזה חסר לי. גם ישראל חסרה. גדלתי והינכתי בבית דתי, בבני עקיבא, על ציונות ואהבת הארץ."

"הרגשתי שאני חייבת לחזור לישראל. ישבנו וחי שבנו, וקיבלנו החלטה לא קלה. ניהלתי שיחות עם פרופ' חלק, שהוא ממש מנומך עברי. שיתפתי אותו בהתלבטויות שלי, והוא אמר שיש לי כאן מסוים, במשך כל השנים הוא שמר איתי על קשה אפילו נפי גשנו בחו"ל. הוא הציע לי לחזור בתור רופאה בכירה, גרא מאור תמך בי ונתן לי הרגשה טובה. בעלי החליט שהוא רוצה להישאר במקדונה ולהמשיך בעבודה שלו. יש לו תחושת שליחות גדולה."

לפני כמעט חודשיים, אחרי שלוש שנים במקדור, גרה, חוזרת וולפיש לארץ עם הילדים בני 5, 10 ו-12. "מאוד לא פשוט לנו. הילדים צריכים להסתגל עכשיו לאווירה שונה, לחברה אחרת, אפילו לשפה העברית,